В ТЮРМІ

Тополя, що навіть у мріях своїх
з вітрами не обнімалась,
як бранка, заперта у мурах німих,
самотньо під сумом хилялась.

А небо, що іншим деінде несе
відраду життя і охоту,
китайкою синьою крило усе —
тюремний смітник і болото.

І сонце, те сонце, що вічно мені
всміхалось так любо, так мило
на полі й на волі, на волі й весні,—
мене вже не знало, не гріло.

Я слухав... Чей, може, озветься відкіль
хоч жайворон... Брязли кайдани.
З їх брязком почув я у серці біль,
їх брязк роз'ятрив мої рани.

Знов жаль потряс серцем моїм молодим,
що дармо рвалось на волю,
до неба, за сонцем, за вітром тим,
що обнімає тополю.